

Stížnost otce F. M. má patrně za to, odvolávajíc se na citaci § 28 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n. v obžalobě, že v souzeném případě platí ustanovení § 50, odst. 1 zák. č. 48/1931, podle něhož může otec obviněného podati opravné prostředky i proti jeho vůli. Než v § 28, odst. 3 zák. č. 48/1931 je stanoveno, že platí ustanovení trestního řádu, nedošlo-li k zahájení trestního řízení před dokonáním devatenáctým rokem. V souzeném případě bylo trestní řízení pro činy spáchané obžalovaným ve věku mladistvém zahájeno v dubnu 1934, tedy teprve po dokonání devatenáctém roku obžalovaného (nar. 29. 5. 1914.) Platí tedy v tomto případě pro trestní řízení ustanovení trestního řádu, takže právo podávati opravné prostředky je posuzovati podle §§ 282, 283 tr. ř. a nikoli podle ustanovení § 50 zák. č. 48/1931. Pokud pak stěžovatel uplatňuje, že není pravda, že ohlašuje zmatečnou stížnost proti vůli svého syna J. M., když tento sám zmatečnou stížnost též ohlašuje, stačí uvést, že zletilý obžalovaný vzdal se opravných prostředků, takže jeho otec nemůže již za něho podati zmatečnou stížnost ani v tom případě, že obžalovaný potom souhlasil s podáním zmatečnou stížnosti (rozh. č. 2844 Sb. n. s.). Stížnosti proto nemohly míti úspěch.

Čís. 5508.

Konal-li soud hlavní přelíčení podle zákona č. 8/1924 Sb. z. a n. v nepřítomnosti obžalovaného, ač obžalovaný nebyl ve smyslu § 1, č. 2 tohoto zákona vyslechnut o celém obsahu obvinění, je řízení i rozsudek zmatečný podle § 384, č. 6 tr. ř.

Rozh. ze dne 7. února 1936, Zm IV 345/35.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti G. I., obžalovanému pro zločiny krádeže, následkem zmatečnou stížnosti obžalovaného z úřední povinnosti z důvodu zmatečnosti uvedeného pod bodem 6. § 384 tr. ř. zrušil rozsudky obou soudů nižších stolic, pokud byl jimi obžalovaný uznán vinným a odsouzen, a to i s hlavním líčením jim předcházejícím, a uložil soudu první stolice, aby při novém líčení znovu ve věci rozhodl.

Důvody:

Proti rozsudku vrchního soudu ohlásil obžalovaný zmatečnou stížnost do viny a trestu, kterou též písemně odůvodnil.

Zkoumajе věc shledal nejvyšší soud, že hlavní líčení u krajského soudu v U., konané dne 12. června 1934, bylo provedeno v nepřítomnosti obžalovaného přes to, že nebyly splněny všechny podmínky stanovené zákonem z 11. prosince 1923, č. 8 Sb. z. a n. z r. 1924.

Podle 2. bodu § 1 tohoto zákona může býti při splnění ostatních podmínek stanovených v tomto paragrafu konáno hlavní líčení u krajského soudu v nepřítomnosti obžalovaného jen tehdy, byl-li obžalovaný v předběžném řízení vyslechnut soudem o celém obsahu obvinění.

Obžalovaný byl podle obsahu spisů zadržen policejním komisařstvím v M. jako podezřelý ze spáchání sedmi zločinů krádeže a dodán 3. ledna 1932 do prozatímní vazby okresnímu soudu tamže, aniž bylo zároveň podáno bližší trestní oznámení o těchto krádežích. Okresním soudem byl G. I. vyslechnut dne 4. ledna 1932 jen na základě zmíněného předběžného oznámení, které žádná bližší data o krádežích, z nichž byl podezříván, neobsahovalo. Za dalšího stopování, provedeného okresním soudem na základě později došlého policejního hlášení, nebyl obžalovaný o jednotlivých krádežích, z nichž byl podezříván a později též obžalován, vůbec vyslechnut — kromě konfrontace s jedinou poškozenou, J. G., která ho usvědčovala z krádeže uvedené pod bodem D VII obžalovacího spisu.

Obžalovaný nebyl tedy v předběžném řízení vyslechnut soudem o celém obsahu obvinění. Proto nesmělo býti proti němu konáno hlavní líčení v jeho nepřítomnosti podle bodu 6. § 384 tr. ř., čehož je podle posledního odstavce tohoto paragrafu dbáti z povinnosti úřední.

Čís. 5509.

»Poměry podniku« po rozumu § 27 zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 Sb. z. a n. jsou všechny záležitosti podniku, mající význam v hospodářských stycích, najmě soutěžných. K údajům o »poměrech podniku« patří i zlehčující údaje o osobách v podniku činných a zaměstnaných, jichž výkony mají význam pro oceňování pověsti podniku obecně.

Přečin podle § 27 zákona proti nekalé soutěži je deliktem ohrožovacím.

Při zkoumání otázky, zda zlehčující údaje jsou způsobilé poškodit podnik, není směrodatná hospodářská síla zlehčovaného podniku, ježto okolností tou není absolutně vyloučena možnost škody jako následek zlehčujících údajů, třebas vycházely od pisatele ve veřejnosti neznámého.

Nerozhoduje, že vinník není soutěžitelem zlehčovaného podniku, neboť přečinu podle § 27 cit. zákona může se dopustiti i nesoutěžitel; zlehčování nemusí se díti z důvodů konkurenčních, jen když při zlehčování bylo zamýšleno, aby posice zlehčovaného podniku v soutěži byla zeslabena.

Závěr na vinu obžalovaného po stránce subjektivní (vědomí o nepravdivosti údajů a jich způsobilosti poškodit zlehčovaný podnik), vyvoděný ze skutečností zjištěných soudem nalézacím, není skutkovým zjištěním, nýbrž právním posouzením.

(Rozh. ze dne 10. února 1936, Zm I 804/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti soukromé žalobkyně firmy B., a. s., do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 16. května 1935, jímž byl obžalovaný F. O. podle čís. 2 § 259 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin zlehčování podle § 27 zákona proti nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, č. 111 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a uznal obžalovaného vinným uvedeným přečinem.